

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 30/06/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 173

Hòa Thượng nhắc đến hai chữ “*đồng luân*” là cùng nhau học tập, cùng chí hướng, cùng một tâm, cùng một nguyện. Chúng ta đang một lòng niệm Phật cầu sanh Cực Lạc đó là đồng nguyện. Đồng tâm là đem sức của mình làm tất cả mọi việc để phục vụ lợi ích cho chúng sanh. Tôi từng nhắc mọi người rằng đường chúng ta đi càng xa thì càng nặng mà càng nặng thì đường càng xa.

Gần đây có người xin tặng 1ha đất để chúng ta xây dựng một khu đào tạo. Rõ ràng người ta thấy mình làm chân thật lợi ích chúng sanh nên người ta đã có mong muốn như vậy. Đúng như lời Hòa Thượng dạy: “*Chỉ sợ không có đạo chứ không sợ không có tràng*”. “*Tràng*” là nơi chốn, chỉ cần chúng ta làm đúng như pháp, chân thật vì chúng sanh mà hy sinh phụng hiến tức là thay tâm, thay nguyện, thay hạnh của Phật thì nhất định Phật, Bồ Tát và long thiên Hộ pháp sẽ gia trì. “*Đạo*” là đạo tâm, là có sự tu hành. Một khi đã có đạo tâm, có sự chân thật tu hành thì không thiếu gì nơi chốn để người ta mong mình đến.

Khi tôi phát tâm dạy học miễn phí, nhiều nơi người ta không nhận. Sau đó, tôi đã ra ngoài dạy, một giờ 6 USD mà một tuần tôi dạy được hai giờ. Lúc đó tôi đã khởi niệm tri ân ân đức của Phật vì nhờ Phật pháp mà tôi mới có sự học hành như vậy. Dạy một thời gian tôi bắt đầu dịch thuật những bài pháp của Hòa Thượng. Lúc đó tôi phiên dịch mà chẳng biết để làm gì, chỉ biết là rất hay.

Càng phiên dịch thì tôi càng bị thôi thúc bởi ý nghĩ rằng pháp của Hòa Thượng hay thế này, vậy phải làm sao để người người đều biết đến. Đôi lúc tôi cảm thấy bất lực vì không biết có cách nào để phổ biến những bài pháp của Hòa Thượng. Tối thì tôi ngồi dịch dịch còn ban ngày, khi đi bán hàng tại chợ, thì tôi ngồi chữa bài. Ước vọng mang pháp của Hòa Thượng lan tỏa khắp muôn nơi vẫn luôn trong tâm tâm niệm niệm của tôi.

Rồi bỗng nhiên tôi được chuyên nghiệp, tôi dứt hẳn được việc đi ra chợ bán hàng, hoàn toàn tập trung vào dịch thuật. Rồi một thời gian sau, mọi người đã mời tôi ra Hà Nội giảng lại những lời dạy của Hòa Thượng. Từ đó tôi đã đi giảng khắp nơi. Rõ ràng Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta rằng chỉ cần bạn có tâm vì Phật pháp, vì chuẩn mực Thánh Hiền thì khi có việc, bạn tận tâm tận lực mà làm, khi không có việc thì hoàn thiện chính mình.

Nghe lời dạy này của Hòa Thượng, tôi âm thầm chờ đợi, ngồi trong một ngôi nhà nhỏ để ngày ngày làm công tác phiên dịch. Tâm cảnh của tôi đối với Hòa Thượng lúc đó là muôn vàn tôn kính. Sau khi người sở hữu trang web từ chối đăng những đĩa giảng của Hòa Thượng lên mạng. Tôi quyết định tự làm website và bỗng nhiên có một người chuyên gia làm web đã giúp tôi và trang Tinhkhongphapngu.net được ra đời.

Qua đây chúng ta thấy ban đầu chỉ là vọng tưởng, nhưng một khi vọng tưởng được thực tiễn thì đó là hiện thực nên vọng tưởng không còn gọi là vọng tưởng mà là nguyện vọng. Khi làm công tác giáo dục, chúng ta không xin xỏ, cưỡng cầu ai, không qua lại với ai thì trong nhân duyên đặc biệt thù thắng, một sư cô đã tặng khu vực Hòa Phú cho chúng ta. Rồi trong một nhân duyên tình cờ tại Sóc Trăng, chúng ta còn làm được vườn rau để cúng dường cho mọi người tại đây.

Cho nên mọi sự mọi việc có tâm phan duyên của mình vào thì chắc chắn có phiền não. Mình cố cưỡng cầu thì sự việc vẫn thành nhưng có phiền não. Duyên đủ thì tự đến. Chướng ngại đều là từ nơi chính mình. Hòa Thượng nói cả đời Ngài không hề có chướng ngại. Tại vì sao? Vì mong muốn của Ngài đều là vì lợi ích chúng sanh, không có ý niệm mong muốn có một nơi chốn thoải mái, an nhàn.

Cho nên, Hòa Thượng nói: **“Chỉ cần tâm nguyện giải hành của chúng ta tương ứng với Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền thì mọi việc nhất định hanh thông, nhất định phù hợp với mọi thời đại”**. Thời đại nào con người cũng bị xoay vần trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si*”, do đó, điều quan trọng là mình biết kiểm thúc, kiểm chế những tập khí vẫn vốn có đó như lúc chúng ta lễ Phật, chúng ta quan sát từng động tác nhún gót, đứng lên, ngồi xuống nhịp nhàng, từng lạy lên xuống kiểm soát rất chặt chẽ.

Trong mọi sự mọi việc chúng ta thấy chữ “*đồng luân*” vô cùng quan trọng. Đồng tâm, đồng nguyện, đồng hạnh thì không gì không thành công. Chỉ cần một tâm sai lệch, hay một chút ý niệm tư lợi, làm việc chỉ “*vì mình hoặc vì người của mình*” thì ngay nơi đó đã sai rồi. Nhiều khi vi tế quá mà mình không biết. Bởi vậy, nơi nào đủ duyên thì tôi đến chứ không vì nơi đó có nhà mình, có Mẹ mình thì mình mới về. Ngày giỗ cha nhiều lần tôi không có mặt do bận công việc đại chúng song trước giỗ tôi luôn quan tâm đầy đủ mọi mặt, kể cả phóng sinh và phát quà từ thiện.

Nơi nào dụng tâm chân thành “*vì chúng sanh*” sẽ khác với nơi nào chưa dụng tâm này. Việc này chúng ta có thể quán sát rất rõ qua các sự kiện đã diễn ra. Thông qua quán sát tỉ mỉ chúng ta xem xét xem mình dụng tâm thế nào? Có lão thật, chân thành, không? Người học Phật chúng ta rất cần dụng tâm lão thật, chân thành thì chúng sanh mới chân thật được lợi ích. Thế gian này, mỗi chúng ta ai cũng âm thầm rơi vào “*danh vọng lợi dưỡng*” nhưng chúng ta kiểm soát tốt thì nó sẽ không phát tác.

Hiện tại, các chương trình trại hè năm 2024 tại các tỉnh thành sắp kết thúc. Lúc ấy, chúng ta sẽ tổng kết lại xem các kém khuyết ở chỗ nào để chỉnh sửa, chỉ cần ngồi quán sát tỉ mỉ các việc làm của chúng ta thì sẽ thấy rất rõ khởi tâm động niệm của mình.

Nhiều nơi tôi không có mặt khi có các sự kiện, tôi chỉ đứng ngoài quán sát để thành toàn cho mọi người. Nhờ vậy mọi người trưởng thành, có thể kế thừa gánh vác các công việc. Hòa Thượng nói rất nhiều về việc này: “*Đời của bạn dù có huy hoàng đến thế nào chẳng nữa mà không có người kế thừa thì chẳng khác gì một sự xác xơ.*” Cho nên trong một đoàn thể, cùng đồng học tập, chung một chí hướng đồng tâm, đồng nguyện thì đoàn thể đó mang lại lợi ích chúng sanh rất lớn.

Nhiều người vô cùng ngạc nhiên vì sao hệ thống lại có một đội ngũ làm việc không biết mệt mỏi, không đòi hỏi thù lao, tặng quà hay bữa ăn uống nào. Các Thầy Cô hoàn toàn đồng tâm, đồng nguyện “*vì chúng sanh phục vụ*” giống như các chiến sỹ ra mặt trận, chỉ việc tiến lên, “*sống bám đá, chết hóa đá*”. Các anh đều đồng chí hướng, đồng một niềm tin nên cứ thế mà xông pha.

Có cô giáo tâm sự rằng cô không muốn lấy chồng mà muốn cả đời làm công tác phục vụ, giáo dục các con. Học trò của cô là con của cô, tất cả bạn đồng luân, đồng học, đồng chí hướng cũng đều là thân bằng quyến thuộc của cô. Như vậy mình đã bước vào thế giới đại đồng, tâm hồn chúng ta hạnh phúc và khoáng đạt biết bao nhiêu. Hòa Thượng nói tâm mình như vậy thì tận hư không pháp giới chúng sanh đều là thân bằng quyến thuộc của mình, đều là đối tượng để cho mình phục vụ. Đây là hạnh phúc không có vị kỷ, là hạnh phúc vô cùng, vô tận.

Người chân thật hy sinh phụng hiến, làm lợi ích cộng đồng, xã hội thì tâm mở rộng. Người không làm lợi ích cộng đồng, chỉ làm vì tư lợi thì tâm sẽ không mở rộng, mọi việc càng lúc càng xấu đi. Giống như câu chuyện của một anh một ngày dùng 6 tiếng để chăm sóc hai con chó mà không học tập hoàn thiện bản thân. Là một trưởng tràng mà anh không mang Văn Hóa Truyền Thống phổ biến cho mọi người. Cũng vậy, hằng ngày chúng ta mãi chăm sóc con mình thành hoàng tử, công chúa mà theo Thầy Thái nếu không biết cách dạy, không khéo hoàng tử và công chúa ấy còn lấy mạng mình nếu chúng không được thỏa mãn dục vọng.

Cho nên chúng ta ở trong thế gian này thì phải làm tốt vai trò bổn phận của mình. Khi việc riêng tư của mình nhỏ đi, thì việc chúng sanh mới lớn được. Mỗi chúng ta đều có nghiệp nhân của mình, nếu mình tích cực “*vì người*” thì mọi sự sẽ tốt, còn nếu mình “*nghĩ cho mình*” thì oan gia trái chủ sẽ tìm đến. “*Đức trọng quý thần kinh*” tức là người luôn “*vì người khác mà lo nghĩ*” thì quý thần nhìn thấy còn kính trọng, không dám làm nhiều loạn những người này.

Cho nên tâm phải mở rộng. Hòa Thượng đã chỉ dạy rằng “*tự tu tự lợi*” là căn bệnh thâm căn cố đế của chúng ta. Vậy thì hãy nhân rộng hơn, mở tâm ra đoàn thể, rồi mở ra

khu vực của mình, quốc gia mình. Mình yêu thương con mình như thế nào thì cũng yêu thương con người ta như vậy. Nếu tất cả những người Mẹ cũng đều làm được như thế thì thế gian này hạnh phúc và tốt biết mấy! Cũng là tâm này nhưng thay vì ngày ngày “*vì mình lo nghĩ*” thì nay chuyển thành “*vì người mà lo nghĩ*”.

Mặc dù tôi ở một nơi, nhưng tôi vẫn quan sát qua camera các vườn rau để đảm bảo đủ rau củng dưỡng cho mọi người. Đã có nơi làm để lợi ích chúng sanh thì chúng ta nhắc nhở nhau làm cho tốt. Chúng ta chưa ai tốt cả, người xưa từng dạy rằng: “*Sống đến già, học đến già*”. Học tức là hoàn thiện bản thân mình để lợi ích chúng sanh được nhiều hơn. Hòa Thượng từng nhắc Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn, tức là không ngừng nỗ lực, không ngừng chánh niệm để làm gương cho chúng sanh, hướng chỉ là một phàm phu như chúng ta./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!